

— А дѣ е Звѣздица, бабо? — попитала Лалка, като се огледала тревожно.

— Тука, тука е и тя, ето я лежи въ краката ти на постелката. Нейнитѣ крачка бѣха позамръзнали малко, но азъ ги намазахъ съ масъ и скоро ще оздравѣятъ и пакъ ще тичате съ нея, миличка.

— Ами ще я убиятъ ли, бабо?

— Не, нѣма да я дадемъ да я убиятъ, Лалке. Тя винаги ще живѣе при насъ, — азъ ѝ платихъ данъка.

Лалка пакъ склопила очи. Тя била тъй слаба, ржцѣтъ ѝ и краката ѝ откъснати, главата ѝ тежнѣла, но тя била щастлива, като никога: Звѣздица била при нея, а баба Тодора била тъй добра къмъ нея, тъй ласкаво ѝ говорила, а Лалка желаела обичъ и ласки!

(Край).

Съкратенъ прѣводъ.

